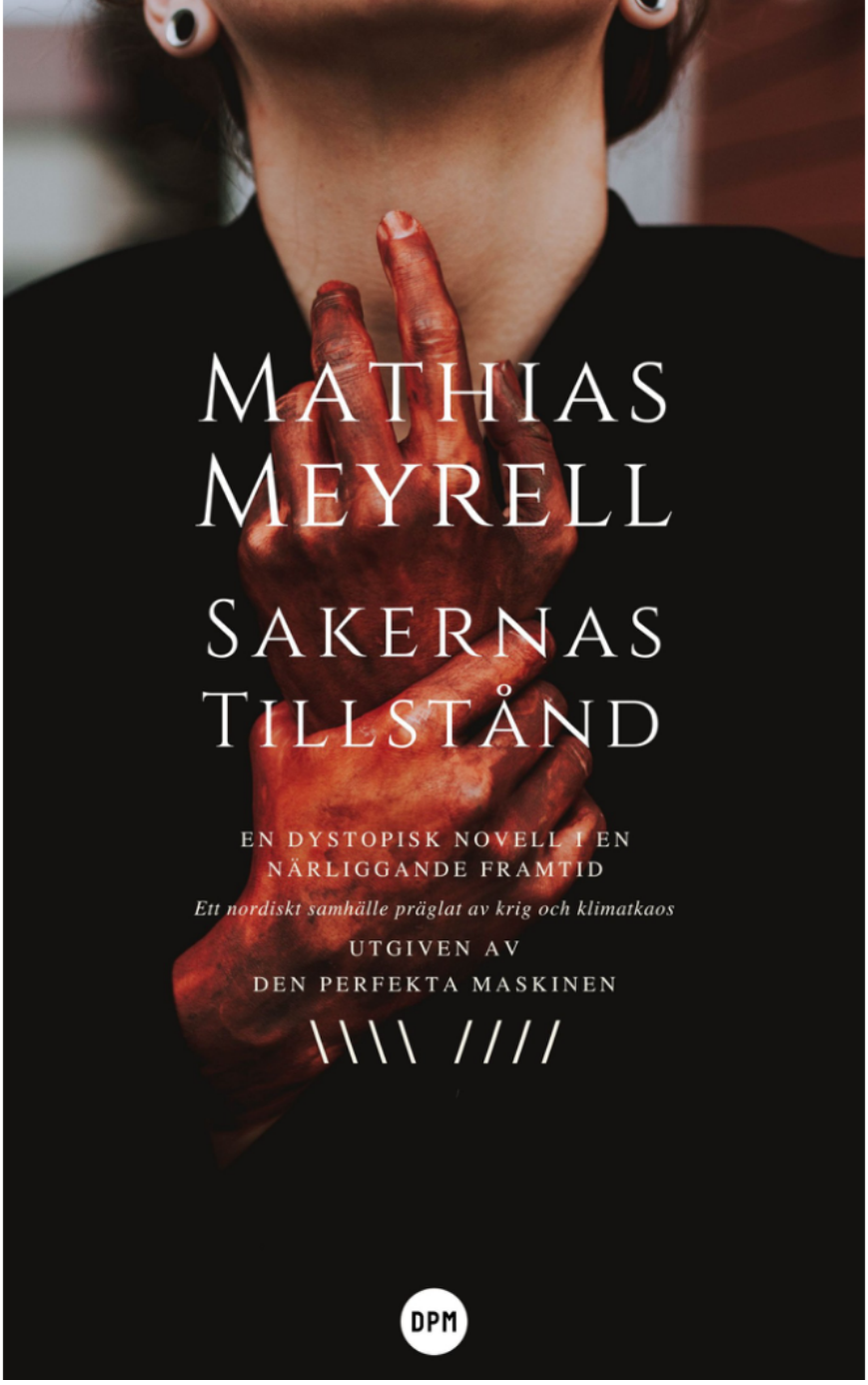
MATHIAS
MEYRELL
SAKERNAS
TILLSTÅND
EN DYSTOPISK NOVELL I EN
NÄRLIGGANDE FRAMTID
Ett nordiskt samhälle präglat av krig och klimatkaos
UTGIVEN AV
DEN PERFEKTA MASKINEN
\\\\ ////
DPM

Mathias Meyrell
Sakernas tillstånd

@Mathias Meyrell
E-novell, 2024.
DPM10
denperfektamaskinen.carrd.co

Jag är flera meter bakom pappa när han går med långa kliv genom den återfrusna snömodden till platsen längst bak i soppkön. Mössan kliar och jag kliar tillbaks. Pappa stannar äntligen och gestikulerar otåligt åt mig att jogga ikapp. Jag tar sikte, småspringer den sista biten och greppar hans hand. *Ingen mer tid för lek just nu när vuxenvärlden kallar.* Pappa ser på mig, försöker dra upp mungiporna. Han ser kall och trött ut. Jag tror att han inte tåler kyla lika bra som jag. Trots flera lager kläder från Välgörenhetshjälpen vinner frosten.

Kylan omkring oss stör inte vaktrobotarna som står utspridda i området. De är gjorda i metall och pappa säger att regeringen har satt ut dem för att hålla ordning. I början kändes det konstigt men nu har de flesta börjat vänja sig. Jag med. Den senaste tiden har plåtgubbarna fått hundar av metall med sig och det känns obehagligt när de skäller på folk som inte sköter sig.

Vi har varit tysta länge nu så jag testar att säga något.

”Fryser du, pappa?”

”Ingen fara”, svarar han.

Pappa försöker sig på ett leende igen men det går sådär. Hans ögon tåras lite när blöta, tunga snöflingor dalar ner i ansiktet. Pappa sätter sig på huk och tar ett mjukt tag om mina rödfrusna kinder. De tjocka, slitna ullvantarna värmer mig och jag sluter ögonen i några sekunder.

”Hur mår du?” frågar han. ”Det är ju det viktiga just nu, älskling. Hur du mår.”

”Bra”, svarar jag.

Jag säger inte mer just då, trots att det finns så många frågor om allt möjligt som bubblar upp inom mig. Det är inte rätt tillfälle. Pappa ser på mig som om han anar att där finns mer, men han frågar inte. Han bara nickar och reser sig upp.

”Förlåt att jag inte har lyckats få tag på din medicin”, säger han. ”Det är svårt just nu. Jag ska försöka igen.”

”Det gör inget”, svarar jag, så lugnt jag kan. Jag tittar ner i marken i några sekunder för att försöka samla mina tankar som ständigt hotar att flyta ut åt alla håll och kanter.

Vi sniglar oss framåt i kön medan snön och fukten gör sitt bästa för att tränga genom våra skänkta skor och raggsockor. Människor med

lika slitna kläder tar plats bakom oss. Då och då manar någon på oss så att vi aldrig ska stå stilla i onödan. Kön måste alltid röra på sig. Alla är hungriga och vill ha mat så fort som möjligt. Vi med. Pappa mumlar ursäkter och drar med mig ytterligare en bit framåt. Jag protesterar inte. Det är inte läge att leka 'tusen förvirrande frågor' just nu. Pappa är inte på humör. Långt ifrån. Kanske senare, när han har fått i sig lite mat och har fått sitta ner en stund.

Bakom mig i kön hör jag några prata om det som vuxna alltid pratar om. *Sakernas tillstånd.* Jag vet ungefär vad det betyder. Pappa pratar gärna och länge om sakernas tillstånd när det bara är han och jag. Vuxna brukar också prata om *revolutionen* när de diskuterar sakernas tillstånd. Hur den gav folket *tillfälligt hopp*, *frihet* och *en kort tid av rättvisa*. Jag vet att det är ord från en annan tid men som ändå nyss var här. För mig är det mest som meningar ur en gammal saga. Jag har både varit bebis och blivit större i den här riktiga världen. Med kylan. Soppköerna. Tälten. Stängslen. En värld där mamma inte finns. Där soldaterna tog henne när jag var liten.

I mina sagor är hon drottningen som blev bortrövad av en elak eldsprutande drake och jag är riddaren som alltid har i uppdrag att leta efter henne. Än har jag inte lyckats, men jag ger aldrig upp.

Parkeringsplatsen, där vi nu väntar med våra mullrande magar i den här evighetskön, tillhörde en gång en jättestor mataffär. Där kunde man köpa färskt bröd, ost, äkta smör och alla möjliga sorters drickor. Och godis. Pappa säger att affären plundrades och bommades igen i början av kriget och kylan för att aldrig öppna igen. Till och med det mesta av skylten har rivits ner och eldats upp. Det enda som finns kvar är bokstäverna C, A och längre bort ett X som hänger på snedden, redo att ramla ner i någons huvud när som helst.

Pappa darrar som om han ska ramla ihop när vi äntligen kommer fram till det stora utfällda bordet där den rykande varma soppan serveras. Innehållet i den enorma grytan doftar potatis och kål. Ungefär som alla andra dagar alltså, och ändå vattnas det i munnen på mig. Pappa fumlar med våra medhavda skedar och skålar i ryggsäcken.

Det är inte Röda Korset som står här idag. Jag känner igen några

frivilliga från vår inhägnad. Han som serverar oss tror jag heter Eskil. Från att leende ha skojat med de andra i kön ändras hans ansikte när han ser mig och pappa stiga fram för att få vår kvällsmat upphälld. Han ser arg och hård ut nu och nästan bankar ner sleven i pappas skål så att soppan stänker ut över kanterna. Det kommer lite på pappas jacka. När det blir min tur att få en portion tinar han upp lite, men säger fortfarande ingenting. Pappa ser inte ut att ta illa upp av stänket. Han bara mumlar ett tack åt Eskils håll och drar med mig åt sidan så att de otåliga bakom ska få komma till.

Lite senare, när vi sitter tillsammans på madrasser intill bensinfaten med den brinnande kolen och pappa har ätit upp sin soppa och hans axlar har sjunkit ner lite i den tillfälliga värmen, passar jag på.

”Pappa?”

”Mm?”

Pappas blick som har varit någon annanstans en stund landar hos mig.

”Varför var han så arg på oss?”

”Vem då, älskling?”

”Han som hällde upp soppa. Eskil?”

”Hm. Jaså han? Jo, du förstår. Det är inte alla som håller med om sakernas tillstånd just nu. Att det blev som det blev.”

”Med krig och för lite mat?”

”Mm. Bland annat.”

”Men varför blev det krig?”

”Det har jag redan berättat.”

”Jag vet. Men jag har glömt. Kan du inte berätta igen? Snälla.”

”Därför att de som bestämde förut inte var bra människor. Det behövdes stora förändringar.”

”Var du med och startade kriget?”

”På sätt och vis. Det är en lång historia. Men jag tror att det hade blivit krig förr eller senare ändå. Så dåligt var det.”

”Men kunde ni inte gjort på något annat sätt?”

”Vad menar du?”

”Att inte starta krig. För då hade mamma kanske levt fortfarande.”

Pappa tystnar. Först försvinner hans blick bort i fjärran, sedan skakar han bara lite på huvudet en lång stund innan tårar börjar leta sig ner på kinderna.

”Du förstår ingenting”, snyftar han lågt. ”Inte ett skit förstår du. Förlåt om det låter hårt, men det är sanningen.”

Jag tittar på pappa och jag förstår. Att jag har sagt för mycket igen. Gått över gränsen. Precis som soldaterna. Jag har gjort fel. Och jag säger inget mer.

*

En soldat närmar sig min cell igen, trampar bestämt på med hårdsulade kängor mot betonggolvet. För vilken gång i ordningen detta sker vet jag inte. Det är på gränsen att jag har slutat bry mig. Ett test mer eller mindre, *right*? Min inre röst undrar om det är så här det känns att ge upp. Att närmast skita ett stort stycke i att en militärgubbe kanske kommer för att föra dig till din sista vila. *Time to face the music – and die, little monkey.*

”Lydia… Persson?”

Soldaten, som är obekant för mig trots mina långvariga fångenskap, synar oengagerat ett clipboard av metall. Fastsatt är garanterat mitt namn och bild på ett tillhörande dokument av papper. Digitala plattor med lagrade personuppgifter är ingenting för det här styret längre, har jag lärt mig. Paranoian har blivit för stark.

Jag försöker mig på ett blidkande leende och säger:

”Ja? Vem frågar?

Ett av mina många munsår svider till när jag pratar. Trots att magen kniper av hunger och munnen är torr av vätskebrist hoppas jag att mitt enkla svar äger en silverkant av sarkasm. Men råder den på det här exemplaret? Den här broilern ser ung ut, men stark och hårdför. Säkert en av de nya hjärntvättade. Killen, som är så pass kort till växten att jag funderar på att döpa honom till *lilla svinet*, snörper ogillande på munnen.

”Spela inte smart, Lydia Persson. Det passar inte din sort.”

Han har uppfattat min sarkasm. *Yes.* Jag tänker att det är rätt åt honom, men jag får passa mig. Den här skulle inte tveka att sätta mig

på plats om det skulle behövas. Det syns långa vägar att han tycker jag är revolutionärt avskum. Lilla svinet säger:

”Du följer med mig.”

”Jaså? Men så trevligt. Vart för ni mig, min unge herre?”

Jag anlägger ett leende som avser att vara gentilt på ett gammaldags och lite teatraliskt vis. Det är inte svårt efter mina år på scenskolan och teatern. Jag har det fortfarande i mig. Soldaten ser på mig med förakt, men säger inget. Antagligen har han inte läst Austen eller Brontë och hela referensen går honom därför förbi.

Pojksoldaten låser upp cellen med sitt passerkort tryckt mot läsaren och väntar medan gallret glider åt sidan. Sedan kliver han in och stänger gallerdörren bakom sig. Han pekar mot mina händer som än så länge hänger fritt längs sidorna mot mina avmagrade lår.

”Håll fram.”

Det är tydligen den enda instruktionen han tänker ge och han förväntar sig att jag ska förstå. En smutsig, politisk fånge som jag ska inte behöva tilltalas mer än nödvändigt. Det blir alldeles tyst när jag låtsas vara djuret i buren som försöker lystra till min herres instruktioner. Soldatens hand letar sig ner mot batongen. Det är inte ett dugg subtilt. Han vill att jag ska se gesten. Jag, i min i tur, kan inte stänga av syrligheten som bubblar fram.

”Jaha? De här menar du? Men naturligtvis. Varsågod.”

Jag håller fram mina händer mot soldaten på det rätta sättet. Det här är en duktig pojke som har läst instruktionsmanualen, så han håller ett korrekt säkerhetsavstånd medan han tar fram handfängslen med inövade rörelser.

Snart är mina handleder fjättrade bakom ryggen och min fångvaktare visar på en dosa vid sin ena benficka. En enda otillåten rörelse så zappar han mig och jag får bäras avsvimmad och nerpissad till min destination. Jag vet det, eftersom det har hänt förut. När jag var ny här på anstalten, och en aning bångstyrig. Nu vet jag bättre och jag tänker vara en duktig flicka. Åtminstone tills vi kommer dit vi ska. Sen får vi se.

Jag blir förd ut ur min fängelsecell med en knuff. Korridoren har identiska celler på bägge sidor. De är tomma just nu. Här var några

andra fångar tidigare och jag vill helst inte tänka på vad som kan ha hänt dem. I slutet av gången tvingar soldaten mig att stanna. Plockar fram en svart huva ur sin axelväska och placerar den över mitt huvud. Jag hör att ett passerkort trycks mot en läsare och en dörr öppnas mekaniskt. Soldaten tvingar mig att gå igen.

Resten av vår färd är insvept i tystnad och mörker. Jag säger ingenting eftersom det är lönlöst och för att jag vill spara på min energi. Men jag lyssnar, för vad kan jag annars göra?

Jag upptäcker snart att det är sant som de säger att utan synen förhöjs människans andra sinnen. Jag hör ljud på vägen, men inget användbart. Orienteringen tappar jag snabbt. Tankar på familjen kommer men jag stänger dem ute, med viss framgång. Fokuset behöver vara utåt just nu, inte inåt. Jag försöker räkna steg, men misslyckas.

När jag till slut får lov att stanna igen och huvan plockas bort ser jag att jag har förts till ett rum. Ingen överraskning där. Det är ett nytt rum som jag inte varit i förut. Det mesta är vitt här inne och det ser sterilt ut. Ljust. Rent. I de rum där man har gjort saker mot mig tidigare har det inte varit lika fräscht. Temperaturen här inne är också ganska behaglig. Runt tjugoett grader Celsius om jag skulle gissa.

Här kan man leva. Här är det… levbart.

Min blick fångas av framför allt två saker. I ena hörnet står något som kanske är en duschkabin eller en stor rörformad behållare av något slag. Ett stort mörkt skynke är draperat över föremålet och skymmer all möjlighet till insyn. Det andra, som också är övertäckt, måste vara en stol av något slag. Gyn, eller möjligtvis tandläkare. Ett skynke även där gör föremålet för bylsigt för att jag ska kunna avgöra.

”Stå still!” kommenderar min unge fångvaktare.

Har jag rört mig? Lyd, kropp!

Jag ler mot honom. Det finns inte så mycket att säga, så jag låter bli. Då får jag en galen impuls, som jag följer. Jag skruvar upp mitt leende till charmnivå och tar ett försiktigt steg mot soldaten så att våra höfter hamnar ganska nära varandra.

”Du…”, börjar jag och kupar mina händer mot soldatens skrev, grovt anspelande. Det skulle jag inte gjort. Jag får en hård knuff rakt i

brösten så jag tumlar bakåt och slår ryggen i ett metallbord. Det smärtar både fram och bak och jag tappar tillfälligt andan.

”Äckel”, väser soldaten.

Som sagt. Hjärntvättad. Hur skulle han annars kunna motstå mig och mitt rufsiga, otvättade hår och min sexiga fångoverall? Jag rättar instinktivt till några hårtestar. Skäms lite över mitt löjliga förföringsförsök. Soldaten tar några steg framåt och ser ut som om han tänker puckla på mig. Jo, jag tackar jag. Jag frustar till som vore jag värsta boxaren och gör mig redo. Ser honom i ögonen. *Do your worst, little swine. Jag tar en för laget.*

Vi avbryts av att en röst harklar sig i dörröppningen. Sedan pratar den.

”Så så så. Är det ett sätt att behandla en gäst?”

Soldaten vänder sig om och jag tittar förbi honom för att försöka se vem det är som har räddat mig från stryk. Den unge sträcker upp sig i givakt åt mannen som står med händerna nedkörda i byxfickorna.

Mannen är flintskallig och svårbedömd i ålder. Klädd som om han kanske var på väg till en nattklubb i den gamla världen, men med ganska *tacky* smak. Rosa skjorta med uppkavlade ärmar, mörka kostymbyxor, svarta finskor. Lite halvmörk skäggstubb. Hans röst är en ganska fin baryton som bär genom rummet på ett behagligt sätt.

En tanke rusar genom mig. Är det självaste Henx, i egen hög person? Nej, galenskap! Varför skulle han sätta sin fot här för min skull?

Han tittar på mig genom ett par beigt tonade glasögon. Blicken går därför inte riktigt att tyda. I lysrörsbelysningen uppfattar jag hans hy som ovanligt blek, med små rosor på kinderna. Som helhet ger mannen ett något bisarrt intryck, men inte ovänligt. Han ler avslappnat.

Soldaten tar några steg från mig och sträcker upp sig i givakt igen.

”N-nej, doktorn.”

”Tänkte väl det”, svarar den rosa skjortan. Han viftar avvisande med handen. ”Lediga, soldat. Ställ dig där borta och försök att inte se så jävla korkad ut.”

”J-ja, doktorn. Nej, doktorn”

Soldaten är ynklig nu. Han tar några försiktiga steg och ställer sig vid dörren medan jag skrattar gott inombords. Pojkens hårda fernissa har fallerat fullständigt inför sin överordnades auktoritet.

Den som tituleras *doktorn* strosar in i rummet på ett alldeles självklart sätt. Det här är hans labb, eller vad det nu är vi befinner oss i. Råder ingen tvekan om det. Han ställer sig en bit ifrån mig och ser rakt på mig, fortfarande med händerna nerkörda i byxfickorna.

”Jag ber om ursäkt för det där. Jag är Doktor P, men du kan kalla mig Efraim om du vill. Är det Lydia Persson jag har äran att träffa?”

”Åh. Identitetskoll utan papper? Jag är imponerad. Doktor… P, sa du?

Jag vet inte varifrån jag får modet att vara så här fräck i tonen. Kanske är det den naggande tanken som funnits i mitt bakhuvud hela morgonen som driver på. Min känsla är att jag nog inte är användbar längre, så de tänker avrätta mig idag. Därför kan jag inte se att jag har något att förlora på att klä mina sista meningar i sarkasm och ironi. Min paradgren för övrigt. Ett försök att slinka in i en roll där de inte kommer åt mitt riktiga jag med sin ondska.

Herr doktor P, eller Efraim eller vad fan han nu vill bli kallad, skrattar till åt mitt försök till skämt. Jag förvånar mig själv genom att tycka det faktiskt låter äkta. Är han en skådespelare som satts för att testa mig? Inte mycket förvånar mig vid det här laget.

Fokus, Lydia. Inte låta dig förvirras. Tänk på en väg ut istället.

”Har ni också varit vid teatern, doktorn?” slinker det ur mig och jag hinner tänka att jag faktiskt håller på att tappa det. Känslan förstärks av att jag måste hålla mig för skratt när jag upprepar meningen i huvudet och jag böjer ner hakan en aning för att dölja min muns fräckhet.

Min groda verkar inte bekomma Doktor P. Hans leende blir tvärtom bredare. Han ser på gränsen till genuint glad ut. Kanske har han saknat någon med normal begåvning att prata med härinne.

Nu lurar skrattet där vid gränsen igen. Sluta, Persson. Det blir din död.

”Jag kan försäkra dig, Lydia, att jag är en äkta doktor. Sedan urminnes tider. Känns det som ibland alla fall.” Han skrattar till igen. ”Men du själv då? Hur länge praktiserade du ditt yrke?”

”Som skådis? Fem år innan revolutionen, kontra-revolutionen och Vintern”, svarar jag. ”Sedan blev det… Svårt. Jag och mina kamrater försökte väl… Men ja… Efraim. Du förstår kanske varför…”

Jag tystnar där. Den gode doktorn låter sig inte bekomma. Han säger:

”Tänk. Jag har alltid varit lite avundsjuk på skådespelaryrket. Ni verkar ha så förbannat roligt. Och du var jävligt bra, Lydia Persson. Det *var* du.”

Det blir tyst igen. Doktor P ser rakt på mig igen och jag funderar på hur hans ögon egentligen ser ut under de tonade glasögonen. Just nu ser jag bara en skymt. Hans leende mattas av. Han ser otålig ut. Jag vill säga något men kommer inte på hur det skulle hjälpa mig. Det blir han som fortsätter:

”Det här var ju trevligt. Att få snick-snacka lite med en berömdhet från Thalias tiljor. Den före detta nationalscenen var ju en spännande plats, fast med helt fel tankar och idéer förstås. Det är dock inte därför du är här inne med mig idag, som du säkert förstår.”

”Nej, så är det väl”, får jag ur mig. ”Det är väl slutet för mig här inne. Sista anhalten, så att säga.”

Doktor P spärrar upp munnen som om han vill verka förfärad över mina ord. Nu är han inte särskilt övertygande. Kanske fejkar han förvåning för att förvirra mig.

”Men min kära! ” utbrister han innan jag hinner säga något mer. ”Låt mig gå rakt på sak då. Du ska ut härifrån idag.” De sista orden nästan kvittrar han ur sig.

Kvidde-vidde-vitt, doktorn.

Det snurrar i min skalle. Jag tar ett klumpigt stöd med mina bojade händer mot bordskanten för att inte falla omkull.

”Vad fan är det du står och säger?” ropar jag rakt ut.

Min roll som skulle skydda mig från psykisk smärta ända in i slutet är som bortblåst. Jag hade trott att den var mer djupgående än så, men jag var tydligen en idiot. Igen.

Fan.

Doktor P går in i min entusiasm, min hastigt uppflammande affekt.

”Ja!” ropar han med samma styrka som jag. ”Ja, Lydia Persson! Du

ska ut idag!”

Nu låter han som pastorerna från Domedagsorden, med sitt mässande och sina masspsykoser. Doktor P vill verkligen att jag ska tro på min stundande frihet, att pojksoldaten vid dörren inte kommer att sätta ett skott i nacken på mig när jag lämnar rummet. Skrattretande.

Jag bestämmer mig för att spela med i den här absurda pjäsen och gör något som kanske inte förväntas av mig i det här läget. Jag bestämmer mig för att gå.

”Ja, doktorn! Fint! Men då säger vi väl hejdå då!”

Jag ler och sträcker upp handen i en äkta teatralisk vinkning som syns från månen och tar ett steg och stryker nästan förbi Doktor P. Han sträcker ut armen och stoppar mig. Naturligtvis gör han det.

”Vad?” säger jag. ”Ni sa ju att jag var fri.”

Jag känner att jag har fått ett vilt uttryck i ansiktet och bejakar det.

Nu får ni se den äkta Lydia Persson. Hon var jävligt bra på scen, men lika jävla krävande backstage. Det var så de sa bakom min rygg i alla fall när de trodde att jag inte hörde.

”Jajaja”, svarar Doktor P. Han håller kvar armen som en stoppbom. ”Du ska få gå – hem till din familj. Men först vill jag att du sätter dig i den där stolen. Mina överordnade kräver att vi tar lite tester. DNA och allt det där för eftervärlden, du vet.”

Jag stirrar vilt på honom. Fasaden faller igen.

Min familj? Som om de ens lever fortfarande, era jävla svin.

Önskar jag att jag skrikit. Men jag håller käft. Jävla överlevnadsinstinkt.

”Hör du, träskalle!” kommenderar doktorn mot Lilla svinet. ”Få bort det där skynket från stolen. Vår ärade gäst här ska väl inte behöva vänta längre än nödvändigt på sin frihet, eller hur?”

”Ja, doktorn. Nej, doktorn”.

Soldaten joggar bort till det mystiska stolsföremålet, med sitt vapen skramlande mot bröstet. Han drar snabbt bort skynket och börjar noggrant vika ihop det, som om det vore flaggan med Henx nationalsymbol på.

Föremålet är nu avslöjat i all sin fulhet. Det liknar mer en tandläkarstol än en gynstol, tack och lov. Ändå stiger min oro för vad som ska hända härnäst. Varför berätta för mig att jag ska få gå, om de ändå tänker döda mig inom några minuter?

Makes no sense.

”Varsågod och sitt”, säger doktor P vänligt med en gest mot stolen.

”Tack, men nej tack?”

”Jag är rädd att jag måste insistera. Varsågod.”

”Har inte ditt folk tagit tillräckligt med tester på lilla mig under min tid här, tycker ni?”

”Det är dessvärre ett till vi behöver göra. Det är kutym innan vi släpper ut våra…”

”Försöksdjur”, inflikar jag.

”Personer”, påpekar doktor P och håller förnumstigt upp ett finger i luften.

Jag stirrar på honom.

”Wow. Det är första gången jag har blivit benämnd som en person sen ni spärrade in mig här. Okej. För all del. Kan ni ta av de här i så fall?” Jag sträcker fram mina händer medan jag försöker hålla rösten stadig.

Doktor P verkar nöjd med min undfallenhet och insisterar med en ny svepande gest att jag ska placera mig i stolen. Han vänder sig mot soldaten och säger, med övertydligt uttal som om han pratade med någon riktigt svagbegåvad:

”Einstein. Tryck på knappen när damen har satt sig. Den gröna.”

Soldaten lyder. Han lägger undan det felfritt vikta stolsskynket i en hylla och inväntar mig otåligt.

Jag gör inga ansträngningar att skynda mig.

Det dröjer ändå inte länge innan jag sitter där i tandläkarstolen som fortfarande är uppfälld. Doktor P ser nöjd ut. Han ger klartecken åt soldaten att låsa upp mina handbojor med dosan som sitter vid hans benficka. Den som han även kan zappa mig sanslös med.

’Einstein’ trycker på rätt knapp, tack och lov. Jag masserar mina nariga händer när de blir fria för att få tillbaka blodflödet. Soldaten ser på mig med en tydligt varnande blick. *Försök inte fly för då jävlar.*

”Varsågod. Armarna och fötterna på stöden.”

Jag tvekar.

”Ni kommer släppa mig, säger du?”

”Det har du mitt ord på.” Doktorn antar en allvarlig mimik innan han fortsätter. ”Och förresten har du inte så mycket att förlora, eller hur?”

Med en tung suck gör jag som doktor P säger. Soldaten trycker på ytterligare en knapp på dosan, som en duktig tränad apa i regimens tjänst.

Skrattet, det vansinniga, är farligt nära igen. *Skärpning!*

Fyra metallbojor, två för armarna och två för benen, skjuter upp ur stolens skelett och fjättrar mig fullständigt vid handleder och anklar. Nu finns det ingen utväg. Jag är helt i de här männens våld. Är det nu det är dags att be om en snabb död?

Det finns någonting outgrundligt i doktorns leende när han lugnt går bort till ett arbetsbord och börjar plocka med några instrument på en bricka. Det knyter sig i magen och jag kan inte riktigt tänka framåt.

När doktorn är tillbaka hos mig sätter han brickan på en utskjutande del av stolen. Det är en plats där man i en normal värld kanske hade haft en mugg vatten vid ett tandläkarbesök. Doktorn ber mig inte spotta. Han säger:

”Jag har läst mig till att du har fobi för provtagningar. Därför har jag förberett en liten dos lugnande för du inte ska känna dig rädd nu den här sista gången.”

Sista gången. Det är ord som ekar vidare det.

”Det kunde ni kanske tänkt på de andra femtioelva gångerna”, säger jag och märker att jag inte alls låter så syrlig eller sarkastisk som jag siktade på. Snarare låter jag lite ynklig på rösten.

”Då får jag passa på att be om ursäkt för alla de gånger mina anställda har åsamkat dig obehag och smärta”, svarar doktorn.

Han lyfter upp sina bågar med de tonade glasen och sätter upp dem på pannan. Det är inget speciellt med hans ögon (helt vanliga gråblå) och jag känner mig nästan lite besviken.

Vad hade du väntat dig? Röda demonögon? Reptilstreck som pupiller?

Doktorn ler kärvänligt. ”Ska vi?”

Jag nickar kort. ”Få det överstökat.”

”Bra. Du kommer inte att känna ett dugg. Det här är en autoinjektor som är designad här hos oss för att skapa minimalt med obehag. Läkemedlet är inne i blodomloppet på en sekund.”

Jag säger ingenting. Bara nickar och tittar bort, för vad finns det att säga? Eller göra?

Doktorn drar varsamt ner ärmen över axeln på min overall så att skinnet blottas, sätter vant metallbehållaren mot min vänstra överarm och trycker till längst upp. Han hade rätt. Själva injektionen känns inte alls. När jag tittar på min arm ser jag att det finns ett litet rödaktigt ingångshål, så jag ser att det är gjort.

”Hur känns det?” frågar doktorn.

”Jo, ok.”

Jag försöker känna efter om det lugnande har börjat verka, men det har det inte.

”Bra. Då är det snart dags för själva blodprovet.”

”Snart?”

”Ja. Du vet att jag har lovat dig frihet idag.”

”Ja?” svarar jag och börjar känna oron sprida sig i magtrakten. Jag gillar varken det doktorn säger eller hans tonfall när han nu pratar om frihet.

”Och din frihet ska du få”, fortsätter han. ”Jag vill bara att du ska se någonting först.”

”Vadå se?”

Jag glor otåligt på doktorn. Mina tankar vill inte kretsa kring någonting annat än att komma härifrån just nu. Slippa de här jävla bojorna. Det här stället.

”Här ska du få se.” Doktorn låter plötsligt förväntansfull och min oro fortsätter sprida sig i kroppen.

”Vad är jag ska få se? Jag känner inte av mitt lugnande, *Efraim*. Varför är det så?”

”Så, Lydia, slappna av nu. Det är nytt. Långtidsverkande. Tänk inte på det just nu. Följ mig med blicken istället. Ser du vart jag går?”

Doktorn har börjat röra sig mot det stora övertäckta schabraket längre bort i rummet. Oron når nya höjder. Fingertopparna pirrar.

”Ja, jag ser”, svarar jag otåligt. ”Vad är det som händer? Vad är det du vill visa mig?”

Doktorn har placerat sig vid kolossen och jag ser samtidigt att pojksoldaten ler. Det är första gången han gör det och jag gillar det inte. Oron börjar eskalera till starkt obehag. Det är något som känns väldigt fel.

”Det här min kära”, säger doktorn. ”Det är ett riktigt konstverk. *Art of the State.*”

”Vad? Jag fattar inte”, svarar jag. ”Vadå konstverk?”

Nu tar doktorn tag i skynket och drar bort det från schabraket. Säger den jäveln ”*Presto!”* när han drar? Som en klyschig trollkarl? Jag vet inte säkert, för nu infinner sig chocken. Det är någon där inne, bakom duschkabinens glasdörr. En naken kvinna. Det är svårt att urskilja några detaljer eftersom hon flyter runt i någon slags grön vätska med en syrgastub i munnen. Jag gapar av förvåning.

Doktor P ser på mig och han ser ut att njuta av min reaktion.

Förvirringen i mig når nästa nivå. Någon talar.

”Doktorn?”

Jag ser mig omkring. Mindfuckandet ger mig färgglada prickar framför ögonen.

”Ja, doktorn”, säger en annan röst. Den låter förväntansfull.

Det tar mig eoner av tid att fatta, men det är soldat Einstein Träskalle som svarar. Jag rycker till mot metallbojorna med mina händer och fötter.

”Vad i helvete är det som händer?” väser jag ilsket.

Soldaten ler mot mig. Sedan går han bort till en väggkrok och hänger lugnt av sig vapnet, axelväskan och kamouflagejackan. Därefter plockar han ner en vit labbrock och tar den på sig. Den passar honom perfekt. Min blick växlar vildsint mellan doktor P och den andre och kvinnan i duschkabinen.

Doktor P kan knappt hålla sig för skratt och inte den andre heller. De ser ut som två buspojkar som nyss har lyckats med världens bästa practical joke, riktad mot en jävligt korkad person.

”*Kerli*”, säger doktor P. ”Var god och träffa min kollega, en av nationens skickligaste tekniska forskare.

”Fuck you”, svarar jag. Min vilda reaktion får männen att mysa ännu mer i sin sjuka gemensamma humor. ”Det där är ingen doktor.”

”För de flesta där ute är han bara känd som den mytomspunne *Piano Man”,* fortsätter Doktor P, obrydd om mitt svar.

Helvete!

Jag skakar på huvudet som en trotsig unge. Mannen, som också är känd som *Bödeln från Blekingsborg,* tar fram en mobil ur labbfickan. Han trycker och svajpar några gånger tills det flimrar till och ett nytt ansikte tar plats där det förra fanns. Det är inte längre en tonårspojke med korkad uppsyn som står framför mig längre, utan en man i övre medelåldern med vildsint, gråsprängt hår. Jag känner igen honom från fantombilderna i motståndsrörelsens webbutsändningar och flygblad. Det är få på min sida som har sett *The Piano Man* i ögonen och överlevt.

Nu ler han snett. Rösten är lugn, men jag ser att han inte är som han ska. Ett geni, kanske, men en galning likväl.

”Senaste facial rendering tekniken. 3D slash Hologram fas 2.0 är lika med en kick-ass förvandling, eller hur?”

”Herr Henx kallar den *gåvan från ovan*”, flikar doktor P in. ”Fast både du och jag vet att den kommer från våra tekniklabb”, säger han med en teatervisking.

Gesten är helt ackurat, med handen vid munnen och allt som i en Molière-pjäs.

”Jag vet vem du är, bödel,” väser jag och ser på den gråsprängde. ”Dina uppfinningar ligger bakom utslocknandet av oändligt många människoliv. Ni kommer inte att släppa ut mig härifrån. Lägg av med lögnerna.”

Bödeln ser på mig med nyfiken blick, men säger inget. Doktor P flikar in.

”Jodå, har jag ju sagt. Jag håller alltid mina löften, liebling. Men nu vill vi visa dig vad vi har förberett. Doktorn?”

The piano man, mytomspunnen och fruktad av sina fiender, upphöjd till gudanivå av sina allierade, börjar arbeta med sin mobil igen. Snart börjar den grönaktiga vätskan i duschkabinen långsamt rinna ner i en golvbrunn med ett slurpande ljud. Personen där inne blottas sekund

för sekund.

När jag till slut ser att kvinnan bakom glaset är jag skriker jag rakt ut.

Jag vet inte hur länge jag har skrikit ut min chock och min ilska när någon tilltalar mig igen.

”Lydia Persson.” Bödeln vänder sig mot den tömda tanken. ”Lydia Persson.”

Jag skakar i kroppen och vill bara blunda. Men det är så sjukt att jag måste titta. Kan inte låta bli.

”Kom ut min, kära.” The Piano Man öppnar dörren och drar ut tuben ur kvinnans hals. Hon hostar till och kräks ut grönaktig vätska och slem på det tidigare kritvita golvet.

Mannen som har mördat så många människor till ljudet av klassiska pianosonater fattar mjukt kvinnans hand och leder henne varsamt ut på golvet. Hon är alldeles blöt i håret och på kroppen, men doktor P har redan hämtat en stor, torr handduk som han börjar torka henne med. Kvinnan lyfter lydigt på armar och fötter så att doktorn kommer åt överallt. Det är min kropp som står där. Med mina bröst. Mina höfter. Mina lemmar. Mitt ansikte. Kroppen och ansiktet saknar märken av min livserfarenhet, men det är ett identiskt jag. Utan tvekan.

”Era sjuka jävlar”, väser jag, och känner hur en tår brinner ilsket på kinden.

”Är det något fel?” Piano Man ser på mig med spelat medlidande. ”Hon är ju ett mästerverk! En till av den berömda Lydia Persson. Du borde vara glad.”

”Ni är sjuka i huvudet. En klon… Det var det alla testerna var till för under de här åren, eller hur?”

Jag hostar till en enda gång och det bränner i halsen.

”Helt rätt”, svarar doktor P. ”Och nu ska du snart få komma härifrån.”

”Vad menar du?” får jag fram. ”Ska ni ha två av mig där ute? Hur ska det funka?”

”Ursäkta, jag talade inte till dig. Förlåt min förvirring. Det här är så nytt.” Doktor P vänder sig mot den andra kvinnan. ”Lydia, min

kära. Ser du fram emot att komma från det här rummet och in i lektionssalen?”

Klonen vänder sig mot doktorerna med behagfull blick och ett förföriskt leende. Hon nickar provocerande samarbetsvilligt. Jag känner mig äcklad och vill bara spy på henne. På allihop.

”Naturligtvis, doktor P”, säger kvinnan mjukt och låter som en hemmafrustereotyp från nittonhundrafemtiotalet. Om mina händer hade varit fria skulle jag strypt henne.

Jag hostar till igen och börjar känna mig en aning illamående.

Vad är det som händer med mig?

”Ska hon ut dit? I världen? Vad ska hon göra där?”

Det är som att jag hör min röst utifrån när jag frågar. Det känns inte verkligt.

”För det första ska hon leta upp sin familj och återförenas med den”, svarar doktor P. ”Det blir en lycklig stund. Sedan ska hon ta reda på *saker* åt oss. I ghettot där de bor, till att börja med.”

Jag känner ett plötsligt ursinne välla upp.

”Spionera, menar du. Och min familj? Lever de? Ni har hela tiden sagt till mig att de är döda!”

”De lever. Ursäkta lögnen. Och ditt barn ska snart få återse sin mamma igen.”

Jag känner hur mitt huvud faller ner mot bröstet mot min vilja.

Juno. Lever du?

Jag hostar till igen och nu fattar jag. Det är inte ansträngningen eller chocken som får mig att må illa. De har grundlurat mig. Injektionen.

”Det blir inget blodprov, eller hur? Min röst är nere på viskningsnivå nu.

Doktor P går långsamt fram mot mig. Han låter nästan sorgsen när han säger:

”Nej, Lydia. Det blir inget blodprov. Det behövs inte fler.”

”Och det lugnande ni gav mig? Fan, jag mår inte bra…”

Jag anar ingen njutning i doktor P:s förklaring.

”Det… var ett långsamt verkande… gift, kan vi säga, för enkelhetens skull. Tyvärr kan vi inte ha två Lydia Persson springande

där ute. Det skulle vara… kontraproduktivt för våra planer.”

”Och därför måste jag dö?”

”Därför måste du dö. Men Lydia Persson lever vidare.”

”Det där är inte jag.”

Jag hostar till igen och känner mig allt svagare i kroppen, som om all min livskraft håller på att rinna ner genom benen och ut genom tårna ner på golvet under mig.

”Jodå, min kära”, fortsätter doktor P. ”Det *är* du. Bara en förbättrad version. Men ok, *hon där* ska inte ut än. Förutom att hon har det bästa av dina gener så behöver hon utbildas i några månader innan hon kan utföra sitt jobb där ute på bästa sätt.”

”Ni kommer aldrig lyckas lura min familj. Hon kommer aldrig bli som jag, med mina minnen och erfarenheter. De kommer att genomskåda henne.”

”Jag är ledsen, min kära, men du har fel. Vi vet allt om dig. När vi är klara med Lydias fysiska och mentala träning, har gett henne dina kännetecken etcetera så kommer ingen att kunna märka skillnad. Inte ens din familj. Hon kommer vara perfekt.”

Jag orkar knappt hålla uppe mitt huvud längre.

”Men fuck you då”, frustar jag, i en våg av illamående och saliven sprutar ut på golvet. ”Fuck you och fuck Henx. Död åt diktatorn! Hoppas ni alla brinner i helvetet!”

Doktorerna ser på mig med outgrundliga ansikten. Jag får aldrig veta om mina sista ord till mina bödlar gör något intryck.

The Piano Man lyfter sin mobil och smeker skärmen. Ett klassiskt musikstycke börjar strömma ut i rummet. Den gör mig dåsigt lugn.

”Beethovens Pianosonat nr 14 i ciss-moll” viskar han. ’Månskenssonaten’, i folkmun. Vacker och inlevelsefull. Precis som mina Lydior. Jag tyckte det var ett passande val.” Han stänger ögonen och verkar njuta av stunden.

Själv känner jag mig oändligt trött i kroppen och vill bara sova nu. Det känns oundvikligt. Måste vila och sen sova. *En sak till bara.* Med en sista ansträngning lyfter jag upp huvudet igen och ser min klon rakt i ögonen.

”Och dra åt helvete du med. Du kommer aldrig bli jag. Sakernas

tillstånd, så som de är där ute, kommer bara betyda skit för dig i framtiden. Fattar du? Jag hoppas du dör när de ha förbrukat dig och att du slängs på sophögen, ditt monster.”

Det sista jag ser är min egen blick som betraktar mig lugnt, tomt och intresserat några meter bort. Sedan sluter jag mina egna ögon. Jag är äntligen fri, men utan frid i sinnet. Jag dör med mitt brinnande hat mot Henx. Det kan de åtminstone inte ta ifrån mig. Om det finns ett liv efter detta ska jag hemsöka de här männen i resten av deras liv. Det svär jag på.

*

Det är någon gång på våren, just som ett par stora droppar smältvatten har lämnat de vinterbleka grenarna och slagit i asfalten, som mamma kommer tillbaka. Jag, som är djupt inne i ett av mina oändliga äventyr där jag letar efter henne, tror först att hon är en del av leken och att jag äntligen har lyckats med mitt räddningsuppdrag. Min hand letar sig uppåt i en lycklig vinkning.

Handrörelsen måste ha sett ganska knäpp ut, som om det nästan var alldeles självklart att mamma skulle dyka upp där borta vid öppningen i staketet just då. Tänk om det är en främling som bara påminner om henne! Så pinsamt. Min blyghet får en våt hinna att lägga sig över ögonen och bilden av kvinnan flyter ihop, gör det svårare att se detaljerna.

Men det är mamma. Visst är det hon. Jag kan praktiskt taget känna doften härifrån.

Hon däremot, verkar lite osäker på vad hon ska göra till en början. Det är inte konstigt. Det var ju så länge sen vi sågs. En kall ilning går genom min kropp. Tänk om mamma inte känner igen mig, att hon tror att det är vilket barn som helst som står där och fånglor på henne.

”M-mamma?” kommer det ur mig, med oändligt svag röst. Hjälten ur mina äventyr hade blivit besviken på den där lilla pip-rösten, helt klart.

”Juno?”

Som om mamma vaknar ur någon slags fantasi hon med, rusar hon plötsligt mot mig med utsträckta armar. Den färgglada baskern på

hennes huvud - samma som hon hade på sig när hon försvann - flyger nästan av men hon räddar kvar den i sista sekund.

När vi springer in i varandra och kramas går det liksom inte att fokusera på något annat. Det finns bara här och nu. Min lycka är total och jag hoppas mamma känner likadant. Plötsligt, mitt i allting, när sakernas tillstånd i det här ögonblicket stavas g.l.ä.d.j.e, hör jag mig själv ropa:

”Pappa! Pappa! Mamma har kommit hem!”

*

Men säg den lycka som varar för evigt. Det är något jag läst i nån gammal bok som har undvikit bränning och som jag tänker på nu när jag sitter på vår lilla veranda, utanför skjulet där jag och mamma bor. Det är sommar nu igen med några plusgrader och det har gått ett år sedan pappa blev galen och dog. Idag är första dagen jag kan ha min gamla parkas på mig utan att frysa. Den är på gränsen till för liten, men det var som att hälsa på en gammal vän när jag drog på den, så jag behöll den på.

I händerna håller jag ett ljus till pappas minne och det känns bra när jag tittar in i lågan och tänker på honom.

Jag såg aldrig riktigt vad det var som hände och därför kan jag nästan bara minnas vad jag hörde och vad mamma har berättat. Innan *det* hände hade vi haft det bra i flera månader. Pappa och mamma verkade tycka om varandra mer än någonsin. På dagarna hade de långa invecklade samtal om sakernas tillstånd. Så glad jag var att pappa äntligen hade någon vuxen att prata ordentligt med om sina intressen. Som inte dömde honom. Han lyste verkligen upp under de stunderna. Mamma ställde många frågor om politiken och regeringen och ibland om den grupp som pappa ibland träffade på olika hemliga platser runt om i staden. Gruppen var emot Henx, det visste jag, men inte så mycket mer. Pappa sa alltid att jag fortfarande var för liten för så farliga hemligheter. Mamma hade fått jobb som sekreterare inne i stan, så vi hade åtminstone lite mer pengar än förut. Det var skönt att inte behöva stå i soppkön varje dag.

Vissa nätter tyckte mina föräldrar om varandra extra mycket i

deras lilla sovutrymme. Jag hörde ljuden från mitt rum genom skjulets tunna plåtväggar, men det gjorde mig ingenting. Det viktiga var att vi var en hel familj igen och att mamma mådde bra efter sin evighetslånga tid i fängelset.

Det kommer bara fram snabba bilder i mitt huvud när jag försöker minnas detaljerna om hur det blev dåligt igen, men under året som gått har jag försökt sätta ihop pusslet till en enda händelse. Mamma har sagt att man inte kan lita på sina minnen fullt ut och jag tror faktiskt det kan vara så, så därför tvivlar jag på mig själv ibland. I alla fall började allting med ovanliga ljud från sovrummet mitt i natten. Bråk. Rop som urartade till skrik. Möbler som välte.

Jag trodde först någon hade kommit för att skada mamma och pappa så jag skyndade till dörren och drog ner handtaget, men det gick inte att öppna. Mamma har sagt i efterhand att hon snabbt låste dörren när bråket började för att skydda mig. Från pappa.

”Juno!?” minns jag att hon ropade och hon lät skrämd på rösten. ”Du måste stanna där inne! Försök inte ta dig ut hit! Det kan bli farligt!”

Därefter hörde jag snabba steg där utanför, som om mamma försökte fly undan någon. Fler möbler som vräktes undan minns jag, och så två saker mina föräldrar sa som jag aldrig glömmer:

”*Du är inte Lydia! Du är inte min fru! Vem är du?!*”

”*Vad pratar du om? Det är klart att jag är din fru! Du behöver hjälp. Lugna ner dig så jag kan gå och hämta någon. Sluta med det här!*”

Pappa lät så arg på rösten. Kanske hade han blivit galen, som folk sa. Men kan man bli det helt plötsligt? Mamma säger att man kan det och att pappa egentligen hade mått dåligt ganska länge men att jag inte visste om det. Jag behövde skyddas eftersom jag redan varit så ledsen över att mamma suttit i fängelse.

Minnena härifrån blir ganska suddiga. Jag vet att jag rycker hårt i handtaget, att det är tumult där ute och att jag hör vaktrobotarnas plåtiga klampande närma sig tillsammans med metallhundarnas otäcka skällande. Att det sedan blev alldeles tyst minns jag också. Och att mamma gråter så att sminket rinner när hon äntligen låser upp dörren till mitt rum.

Mamma säger att jag har glömt så mycket eftersom det var kroppens sätt att skydda mitt förstånd så att jag inte också skulle bli tokig av allt jag varit med om. Som pappa. Jag har frågat mamma ganska många gånger och på olika sätt om varför pappa skrek att hon inte var hans fru, men svaret blir alltid det samma. Krigen och kylan hade brutit ner honom och till slut tappade han förståndet. I tumultet som uppstod den där kvällen halkade han och slog i huvudet i en bordskant. Det var det som blev hans död.

De gamla bräderna i verandagolvet knarrar när mamma kommer ut genom dörren bakom mig.

”Hej, älskling. Vad fint att du tänder ett ljus för pappa.”

”Mm”, mumlar jag, med blicken fortfarande i lågan, tankarna ganska långt borta.

Mamma sätter sig bredvid mig. Jag ser att hon har tagit sin bästa kappa och favoritbaskern på sig.

”Är du redo?”

Jag rycker på axlarna.

”Jag antar det.”

Mamma lägger armen om mina axlar.

”Det kommer bli bra det här. Det finns ingenting för oss här längre. Du vet att det här erbjudandet var för bra för att tacka nej till, eller hur? En sån här chans får man bara en gång.”

”Är du säker på det?”

”Helt säker, älskling. Hör här. Ett ordentligt hem. Inomhusvärme året om. Skola för dig. Fast jobb för mig på anläggningen. Låter inte det underbart?”

”Jo, jag antar det.” Jag lägger huvudet mot mammas axlar. ”Synd att pappa inte kan följa med.”

”Mm”, hummar mamma. ”Men nu är det bara du och jag, älskling, och jag tror vi kommer få det fantastiskt bra.”

Det blir tyst en liten stund. Sedan trycker sig mamma lite lätt mot mig.

”Blås ut ljuset och sätt det här på verandan”, säger hon mjukt. ”Visst har du packat din väska? Bilen kommer snart.”

”Mm. Är det verkligen inget vi behöver ha med oss förutom våra

väskor?”

”Nej, bara ett lätt bagage har de sagt. Allt annat väntar på oss när vi kommer fram.”

”Okej. Vad sa du han hette som skulle träffa oss där när vi kommer fram?”

”De flesta kallar honom Doktor P. Fast du kommer nog kunna säga Efraim. Det är liksom han som bestämmer där kan man säga. Han är världens snällaste och en jätteduktig läkare. Han har sagt att han kan hjälpa dig med dina röriga tankar som du får ibland och så har han vissa lektioner i skolan också, där du kommer få lära dig *allt* om sakernas tillstånd.”

Jag försöker mig på ett leende. Precis som pappa brukade göra när han hade det jobbigt. Det låter bra att jag ska få lära mig *allt.* Tryggt på något sätt.

”Det låter bra, mamma”, hör jag mig själv säga.

”Så ska det låta. Ska vi gå då, älskling?”

Jag nickar och blåser ut ljuset. Sätter ner det bredvid mig. Mamma har redan tagit bestämda kliv tillbaka in genom dörren för att hämta sina ägodelar när jag reser mig upp för att gå in och hämta min väska. Det finns lite kläder i den och så det kanske viktigaste av allt, som jag gömt längst ner under det andra så ingen ska hitta det. Ett brev från pappa som jag hittade i de stora fickorna på parkasen som låg slängd i en hög bland de andra utgångna kläderna vi tänkt lämna här när vi åker idag.

På kuvertet står det datum när han skrev det (samma dag han dog) och några meningar, med slarvig handstil: *>>Enbart för Junos ögon. Från pappa. Viktigt! Läs! Imorgon ska jag berätta allt om sakernas tillstånd.<<*

Mamma vet inget om detta. Det känns liksom i hjärtat att det är mellan pappa och mig och jag tror inte jag kommer att säga något till mamma.

Jag ska läsa när jag kommer fram till mitt nya hem, pappa. Jag lovar.